

בש"פ 4542/14 - אשרף אבו עאיש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4542/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: אשרף אבו עאיש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק מ"ת 56405-03-14, שניתנה על ידי כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: י' בתמוז התשע"ד (08.07.14)

בשם העורר: עו"ד אסתר בר ציון

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (מ"ת 56405-03-14, כב' השופט נ' אבו טהה), במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. כתב האישום שהוגש מייחס לעורר ולשניים נוספים ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ייצור, יבוא,

עמוד 1

מסחר והספקה של סם לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973; החזקת סמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) בצירוף סעיף 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים והסתייעות ברכב לצורך ביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"ב-1961.

ואלו עיקרי עובדות כתב האישום הצריכות לעניין: בין העורר לשני המעורבים הנוספים (להלן: האחרים), קיימת הכרות מוקדמת. לאחר שהאחרים קשרו קשר לייבא סם מסוג חשיש בכמות מסחרית גדולה ממצרים, צורף העורר לקשר. לשם כך נסעו השלושה ואדם נוסף ברכבו של העורר, כאשר העורר שימש כנהג, לכיוון נקודת המפגש שנקבעה לקבלת הסם. התיאום עם הסוחרים המצרים נעשה לסירוגין בזמן הנסיעה המשותפת. אחד מהאחרים יצא מהרכב וצעד לכיוון גבול מצרים עם מעורב נוסף, כששניהם מצויידים בתיקי גב. השניים אספו את חבילות הסם, במשקל של כ-45 קילוגרמים, שהושלכו מהצד המצרי, אולם אז הבחינו בהם חיילים ושוטרי ימ"ס ותפסו אותם בתום מרדף. שוטרי הימ"ס הורו לשניים לקבוע להיפגש עם יתר המעורבים בנקודת המפגש, שם פגשו בעורר אשר נסע אליה כשאורות רכבו כבויים.

לטענת הסנגורית, יש לשחרר את העורר ממעצר משני טעמים. ראשית, העדר ראיות לכאורה. שנית, התסקיר שהוגש בעניינו של העורר אינו מדויק.

2. דין הטענה לפיה כל אשר הוכח הוא שהעורר נהג ברכב בו נסעו האחרים ותו לא - להידחות. מהחומר שהונח לפני עולה כי לכאורה אין מדובר אך ב"נהג תמים", אשר לא ידע במה הוא נוטל חלק. תחילה, מכתב האישום ומחומר החקירות עולה כי בפני העורר נעשו שיחות בין האחרים, בהן הוזכרה העברת הסם. כלומר, לעורר לכאורה היתה מודעות לנעשה. בנוסף, התשתית הנסיבתית מצביעה אף היא על כך שקשה לטעון כי העורר חשב שעסקינן בנסיעה למטרות תמימות, או שהוא אך "שחקן משנה" מחוץ למעגל הפנימי של העשייה. העורר נסע עם המעורבים סמוך לגבול מצרים, בשעת לילה מאוחרת כאשר אורות רכבו כבויים. לפיכך נראה כי על פני הדברים, ובהעדר כל הסבר אחר, היה העורר מעורב היטב באירוע ומודע לחלקו ולהסתייעות כלל המעורבים ברכבו על מנת לבצע את העבירות האמורות.

על החלופה אותה הציעה הסנגורית - כי העורר גילה את מטרת הנסיעה רק במהלכה - להתברר במסגרת ההליך העיקרי. אולם, אציין רק כי העורר הכחיש תחילה שהסיע אנשים נוספים מלבד המעורב שנשאר איתו ברכב כל העת, ועימו הגיע לנקודת המפגש בה נתקל במשטרה.

בנוסף, בדיון שהתקיים בפניי השיגה הסנגורית על התרשמות שירות המבחן בדבר חוסר יציבות של העורר, וכן על כך שבתסקיר לא צויינה רמת המסוכנות הנשקפת ממנו. אלא שבהחלטת בית המשפט המחוזי ניכרת התייחסות מפורשת לנסיבות חייו המורכבות של העורר, ולקשיים הכלכליים שניצבו בפני משפחתו ואשר הובילו אותו לפרוש מספסל הלימודים, ועל כן לא נראה כי רקעו האישי לא נזקק לחובתו. בית המשפט המחוזי התייחס בעיקר לקשיים אשר התעוררו בחלופת המעצר המוצעת, והדגיש כי שירות המבחן העריך כי "קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות במידה וישוחרר ממעצר".

3. בנסיבות המקרה - לנוכח כמות הסם החריגה שנמצאה, כ-45 קילוגרמים, מעורבותו לכאורה של העורר בתור נהג הרכב ששימש את המעורבים ואופי הפעילות לכאורה על גבול מצרים - חזקת המסוכנות בעניינו של העורר מועצמת. על כן, ובהתחשב באמור בתסקיר, לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט להורות על מעצרו של העורר עד

לתום ההליכים.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ד (9.7.2014).

שׁוֹפֵט
